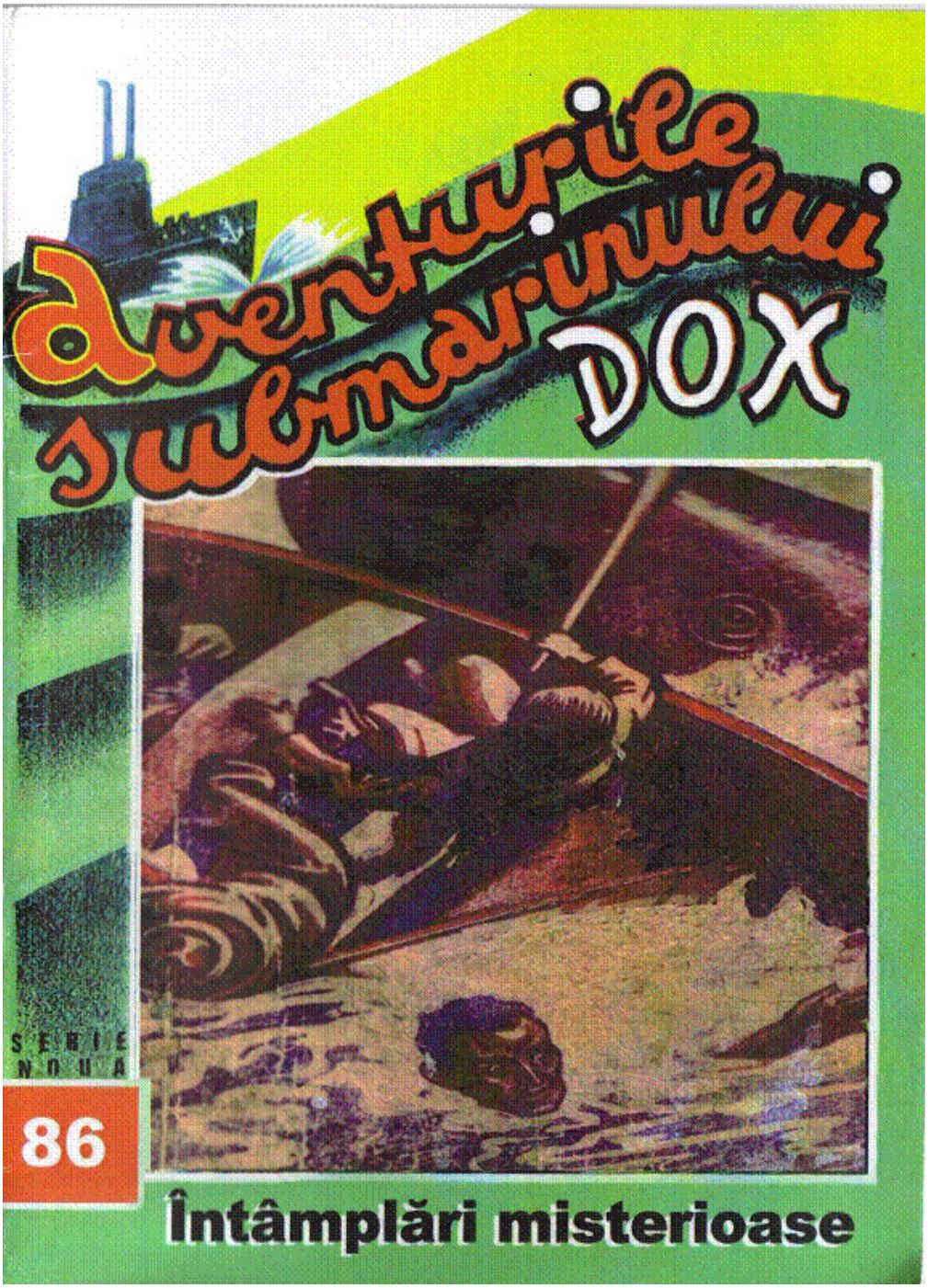
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
86
Întâmplări misterioase

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 86.

ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne,
e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile

europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎNTOARCEREA DIN ALASKA.

SUBMARINUL SE ÎNAPOIE SPRE „Insula odihnei” după aventura cu păianjenul de mare. George şi doctorul Bertram erau iarăşi împreuna şi tânărul îl ruga pe învăţatul medic sa istorisească o nouă păţanie din tinereţea sa. Fără nici un fel de altă introducere, doctorul începu:

— «Perkins, eşti nebun se vede! răcni căpitanul micii baleniere, când bubui tunul de zvârlit cangea. Dar nenorocirea se şi întâmplase. Sub presiunea puternică a încărcăturii explosive cangea grea zbucni şuierând din tunul de formă ciudată şi se sfredeli adânc în trupul uriaşei balene care aluneca prin apa rece ca gheaţa, la vreo doua sute de metri de noi. Era o lovitura de maestru data de tânărul marinar Perkins, care acum privea cu mirare la căpitanul furios şi îngrozit.

Pe acest Perkins l-am luat cu noi în Andreieffski, portul de pe fluviul Yukon, pentru că acolo un alt marinar căzuse în frigurile aurului şi dispăruse.

Deşi baleniera era un vas foarte vechi, construit ca vai de lume, din lemn, cu un motor care părea sa sufere de toate bolile bătrâneţii, totuşi am hotărât să pornim cu ea pentru ca altminteri ar fi trebuit să aşteptam mult şi bine pană sa găsim vreun alt prilej de a pleca din plicticosul port.

„Drontje" se numea rabla aceea şi aparţinea unui Norvegian cu numele de Sundgreen, un bătrân lup de mare care se simţea ca acasă pe vasul sau. Nu cred să-l fi schimbat cu o baleniera moderna, din otel, chiar dacă i s-ar fi plătit ceva pe deasupra. Călătorea de aproape treizeci de ani cu „Drontje" a lui, trăise pe dansa şi vroia să moară odată cu ea.

Luasem totuşi vasul acesta, deşi mergea încet, căci Sundgreen avea de gând să se îndrepte întâi spre insula canadiană Queen Charlote, înainte de a porni la vânătoare de balene. După cum spunea el, acolo aveam prilejul sa găsim un vas ca lumea cu care să ne urmam călătoria spre Sud.

De la Vancouver aveam de gând să luăm un vas direct care sa ne duca la Hong Kong şi se acolo ne întoarcem în India cu un vas de coasta. Dar cangea aceea slobozită de Perkins – care prin fapta lui se gândea, probabil, să dobândească favoarea căpitanului sau – ne arunca într-un sir de întâmplări nebănuite şi schimba drumul nostru spre celălalt capăt al pământului. Şi desigur ca Sundgreen s-ar fi bucurat mult dac-ar fi fost vorba de vreo balena cocoşata sau de una de Nord, căci în felul acesta ar fi câştigat parale bunicele în drumul său spre Insula Queen Charlote.

Dar bietul Perkins trăsese asupra unui caşalot, cel mai mare specimen din neamul balenelor, care se deosebeşte de ceilalţi reprezentanţi ai acestei familii prin aceea că în loc de aşa-zisele oase de balene au dinţi în toată regula.

Fireşte că se harponeaza adesea caşaloţi, căci pe lângă preţiosul spermanţet care se scoate din capul lor, mai furnizează şi chihlimbarul. Dar atunci baleniera trebuie să fie mai mare şi mai trainică decât era „Drontje" a noastră.

Căci, spre deosebire de balena de Nord, caşalotul nu se lasă prins atât de lesne. Multe vapoare dispărute pot fi puse în sarcina acestor monştri marini.

Dihania uriaşă, lungă de vreo treizeci şi cinci de metri, care fusese nimerită de cangea slobozită de Perkins, rămase câteva minute nemişcată. Acum ar fi fost prilejul cel mai bun să fie răpusă cu desăvârşire, dar din pricina spaimei de care fusese cuprins, Sundgreen întârzia să dea comenzile trebuitoare pentru lansarea unei ghiulele.

Şi asta a fost pierzania noastră.

Deodată apa începu să spumege sub loviturile cozii lungi de vreo cinci metri a dihăniei şi cu o furie năpraznică ea ţâşni

de-a dreptul asupra vasului nostru.

Acum Sundgreen îşi redobândi stăpânirea de sine. Câteva clipe privi liniştit la monstrul care dădea năvală, apoi dădu o comanda scurta.

Vasul coti scurt şi caşalotul trecu pe lângă noi atingând prora cu coada. Zguduitura fu atât de puternică încât abia ne puturăm tine pe picioare şi după câteva clipe ni se aduse vestea că din pricina izbiturii sa produsese o spărtură.

Speriat, privi după balena care ţâşnea ca o săgeată în larg. Sundgreen puse sa se taie îndată funia căngii, căci nu vroia să întărite şi mai mult dihania. Pe de altă parte nu era timpul acum de continuat vânătoarea, căci mai întâi trebuia astupată gaura.

Dar lucrurile se petrecură altfel. La vreo sută de metri depărtare, furiosul caşalot se opri brusc, se întoarse şi se îndreptă din nou spre „Drontje"

Şi acum nu îi mai fu cu putinţă căpitanului să întoarcă vasul, altfel că dihania se izbi cu putere de perete rablei noastre.

Scândurile trosniră şi zburară în ţăndări, noi furam zvârliţi cu fata în jos, apoi „Drontje" începu sa se scufunde încetişor. Era cu neputinţa sa se astupe aceasta a doua gaură, mai mare ca cea dintâi şi Sundgreen trebui să se hotărască sa dea comanda pentru lăsarea bărcilor de salvare.

Erau patru dintr-acestea, dar noi n-aveam nevoie decât de trei, deoarece cu echipaj cu tot eram doisprezece oameni. Cu toate acestea fu lăsată pe apă şi a patra barcă, goală, dintr-o prevedere a căpitanului, care se dovedi mai târziu de mare folos.

Căci „Drontje" singura, care începu să se scufunde repede, nu fu de ajuns pentru răzbunarea monstrului.

Abia ne depărtaserăm vreo suta de metri de vas, cu barca goală remorcată de o frânghie, că deodată se ivi lângă noi căpăţâna monstruoasă.

În barca noastră se afla şi căpitanul care luase cârma. Eu cu Marian stăteam pe banca din mijloc, fiecare cu câte o vâslă, în vreme ce Pongo, în faţa noastră, mânuia două vâsle.

Sundgreen smuci repede barca, dar în aceeaşi clipă capul mătăhălos, aproape tot atât de mare cât şi barca noastră, izbi scândurile. Barca fu zvârlită ca o minge de fotbal şi noi zburarăm în apa rece ca gheaţa.

Îmi vedeam sfârşitul cu ochii, căci credeam cu siguranţă că dihania furioasă ne va rupe în bucăţi – dar din fericire nu fu aşa. Balena mai dădu câtva timp târcoale locului catastrofei, apoi porni spre larg. Cangea stătea înfiptă în trupul ei şi trăgea după sine vreo două sute de metri de funie.

Înotarăm cu greu spre barca goală şi ne săltarăm înăuntru. Îmbrăcămintea grea de piele era să ne coste viaţa, în apă şi numai împrejurarea că barca goală era atât de aproape de noi, fu salvarea noastră, căci celelalte două bărci porniseră repede înainte când ne atacase balena.

Acum se întorceau în grabă şi Perkins – care purta vina întregii nenorociri – se dovedi acum ca salvatorul nostru, cari în veştmintele pline de apă ne-am fi găsit moartea, dacă Perkins – e drept, asta numai din pricina zăpăcelii – n-ar fi luat cu dânsul un sac întreg cu îmbrăcăminte de rezervă.

Ne primenirăm repede şi începurăm apoi să vâslim ca turbat, ca sa ne mai dezmorţim mădularele îngheţate, celelalte doua bărci ne urmau mai cu încetul, căci vâslaşii ştiau bine ca şi noi ne vom micşora iuţeală în curând şi atunci ne vor putea ajunge.

În vreme ce alunecam asupra apei uşor ondulate, chibzui la situaţia noastră. Eram la vreo doua sute de kilometri de coastă, astfel că puteam socoti ca va trebui să vâslim vreo doua zile. Lucrul acesta era cu neputinţă, căci aveam nevoie de odihnă. Aşadar urma sa avem nevoie de două ori mai mult timp şi merinde n-aveam de fel. În graba cu care părăsiserăm baleniera nici nu ne-am gândit, nici n-avusesem putinţa să coborâm în magazie.

Pierduserăm şi armele, afară de cuţite pe care din obişnuinţă, le purtam întotdeauna la brâu. Armele însa se puteau înlocui, dar ce te făceai fără merinde?

Mai important încă era apa proaspătă, căci de foame mai rabdă omul, dar setea îl răpune repede.

Tovarăşii mei vor fi gândind la fel, căci deodată îl auzi pe Sundgreen spunând:

— Stăm bine, domnilor! Dacă nu vine întâmplător vreun vas, apoi să ştiţi că suntem pierduţi, căci cu greu vom ajunge la coastă. Şi daca cumva se mai stârneşte vreun vânt de la Răsărit, apoi cel mai bun lucru e să ne facem testamentul.

— Eu nu ma pierd cu firea aşa cu una cu doua, zise Marian, calm. Va trebui sa rezistam câteva zile şi atâta tot. Şi uite colo, norii aceia par să aducă ploaie şi în acelaşi timp ceea ce ne lipseşte mai mult, adică apă de băut. Se va strânge destulă în bărci pentru ca să putem duce câteva zile.

— Vad eu ca te pricepi dumneata sa ne încurajezi, zise Sundgreen. Şi ai dreptate. Numai cine se pierde cu firea e pierdut. Cred că acum ne-am putea îngădui să vâslim mai încetişor, căci ne am încălzit de ajuns.

— Da – încuviinţă Marian – să ne cruţăm puterile pe cât se poate. Afară de asta trebuie să aşteptăm şi celelalte bărci.

Căpitanul, care vâslise până atunci alături de Pongo, se aşeză din nou la cârmă.

— E mai bine să ne odihnim cu schimbul – zise el – ajungem mai repede înainte, decât dacă ne obosim cu toţii împreună. D-ta ce crezi, domnule Farrow?

— Că părerea d-tale e dreaptă – încuviinţă Marian. — Acum trebuie să păstrăm măsură în toate.

Lăsarăm mai încetişor cu vâslitul şi după vreo jumătate de ceas se iviră îndărătul nostru celelalte două bărci.

— Foarte bine? zise căpitanul văzând că bărcile se apropiau încet. Oamenii mei îşi împart şi dânşii cu socoteală forţele. Acum am toată nădejdea că tot vom atinge coasta.

— Ne apropiam tot mai mult de norii aceia din faţă – zise Marian, care se întorsese spre proră. Poate că peste câteva ceasuri avem ploaie în lege – şi asta nu ne-ar strica de loc.

Cam indispuşi vâslirăm mai departe şi în curând ne ajunseră celelalte bărci, iar Sundgreen îşi sfătui oamenii ca, în caz de ploaie, să nu scoată apa din bărcile lor, ci s-o păstreze pentru băut.

Ne continuarăm drumul la distanţa de douăzeci de metri unii de alţii. Deodată Perkins, care se afla în barca ce venea îndată după noi, sari în sus şi striga:

— Ura, suntem salvaţi!

Rostind acestea arata spre Sud-Vest şi, într-adevăr, acolo se înaltă la orizont o trâmbă de fum, care nu putea fi decât de la un vapor.

Ne oprirăm din vâslit şi căutarăm sa vedem daca vaporul cu pricina venea spre noi.

Tromba de fum devenea şi mai groasa şi în cele din urma puturăm recunoaşte conturul unui vapor. Şi spre marea noastră bucurie ţinea drept spre noi, aşa ca n-aveam nevoie sa vâslim iar în larg.

La comanda căpitanului toate bărcile înfipseră câte o vâsla în gaura pentru catarg şi în vârf fu legata cate o fâşie de pânza alba, rupta în grabă din cămăşile noastre.

Şi inimile noastre bătură din ce în ce mai repede de bucurie, când observarăm ca vaporul nu se abătea de loc din drum spre noi. Cu ochiul liber puteam observa acum ca era vorba de un mare vas de pasageri, căci deosebirăm la dânsul trei coşuri. Deodată Perkins scoase iar o exclamaţie, acum însă de spaima şi noi ne simţirăm străbătuţi de fiori, căci vasul îşi schimbase brusc direcţia. Coti spre Apus şi se făcea din ce în ce mai mic.

Imediat Marian strigă lui Pongo, care stătea aproape de proră:

— Ridică repede vâsla şi fă semne disperate!

Uriaşul sări repede în faţă, smulse vâsla de unde era înfiptă, se cocoţă pe scândura de la proră şi începu să agite drapelul acesta improvizat.

Privirăm cu încordare spre vapor, în vreme ce în celelalte două bărci marinarii ne urmară îndată pilda. Trecură iar clipe chinuitoare şi deodată Perkins scoase din nou o exclamaţie, de bucurie de data asta.

Trebuie să fi fost observaţi de pe vas, căci făcu iarăşi un viraj şi veni de-a dreptul spre noi. Continuarăm să fluturăm drapelele şi curând auzirăm sirena şuierând de trei ori.

Acum era şi sarcina noastră sa mergem în întâmpinarea, salvatorului. Întoarserăm repede bărcile şi începurăm să vâslim din răsputeri spre larg.

— Ah, se. Pare că e un vas de război canadian! strigă căpitanul. Mă mirasem eu ce caută pe aici un vapor de pasageri. În cazul acesta salvarea noastră, e şi mai sigură.

Deodată, însă, Sundgreen deveni foarte serios, îşi trecu mâna peste ochi, privi cu încordare înaintea sa, apoi zise, zâmbind din nou:

— Am avut ceea ce se numeşte o halucinaţie. Mi se păruse că crucişătorul canadian dispăruse brusc. Bine am sta dac-ar fi fost numai o fata morgana şi ne-am fi îndepărtat pe degeaba de coastă.

— Bine n-ar fi de loc – zise Marian – dar nici atunci nu mi aş pierde eu curajul.

— Nu ştiu zău dacă atunci nu mi-aş slobozi un glonţ îţi cap – spuse căpitanul. În felul acesta merge mai repede decât să te prăpădeşti cu încetul.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – dar acum. Slavă Domnului! Nu mai o nevoie. A! Vântul de Apus pare să se fi stârnit! adăugă el, când o răbufneală ne izbi barca.

— Ciudat! făcu Sundgreen, clătinând capul.

— E un vânt parţial, care s-a îndrăgostit numai de barca noastră. Celelalte două, care sunt cu vreo cincizeci de metri la dreapta noastră, îşi păstrează iuţeala şi pe de altă parte apa nu e încreţită acolo.

— Asta se vede doar şi pe lacuri interioare – zise Marian – trebuie să vâslim mai cu inimă atâta tot.

Făcurăm întocmai, dar primei răbufneli de vânt îi urmară altele şi de fiecare dată mai puternică.

— Drace, acum celelalte bărci ne-au luat-o înainte cu cel puţin o sută cincizeci de metri! făcu căpitanul. — A! Slavă Domnului ca s-a potolit vântul. Dar… Dumnezeule mare, iar nu mai văd nimici exclamă deodată şi începu să se frece iar la ochi.

II.
SPERANŢE SPULBERATE.

UIMIŢI, NE ÎNTOARSERĂM şi noi privirile şi văzurăm că avusese dreptate căpitanul: vaporul dispăruse. În faţa noastră se ridicase un zid cenuşiu şi nici măcar celelalte bărci nu le mai puteam vedea.

— Ceaţă – zise Marian, calm – asta nu face nimic. Vâslim mereu înainte în aceeaşi direcţie şi vom da noi de crucişător. E ciudat ca nu ne dă nici un semnal.

Ne încordarăm auzul, dar de jur-împrejur domnea tăcere de moarte. Cunoşteam însă direcţia din care venise salvatorul, care, după spusele lui Sundgreen, putea sa fie încă la cel mult trei kilometri.

Vâslirăm aşa dar mai departe, în mijlocul unui perete de ceaţă, din ce în ce mai deasă şi care nu ne îngăduia să vedem la mai mult de opt până la zece metri.

Afară de primejdia de a ne rătăci, mai exista şi aceea, eu mult mai mare, ca să no ciocnim de crucişător. Chiar dacă acesta ar sta pe loc, ne ar fi zdrobit într-o singură clipă. Şi în ceaţa deasa de pe mare, marinarii de la parapet nici nu ne-ar fi putut vedea.

— N-ar fi mai bine să încetăm cu vâslitul? întrebai deodată. Poate că în curând se împrăştie ceaţa şi atunci suntem oricum salvaţi, oricât s-ar depărta crucişătorul în vremea asta.

— Ceaţa nu se va împrăştia atât de repede – răspunse Sundgreen – cunosc eu soiul acesta de ceaţă. Uneori ţine câteva zile, apoi dispare tot atât de brusc precum s-a ivit. Şi acum, domnilor, ştiu de ce n-auzim semnale de pe crucişător: am nimerit într-o aşa-numită „zonă moartă,”. Vaporul ar putea trage şi cu tunul şi tot n-am auzi nimic, chiar de ne-am afla numai la un kilometru depărtare.

— Adevărat – încuviinţă Marian – am citit şi eu cândva despre asemenea lucruri. Multe ciocniri s-au produs din pricina aceasta. Îmi amintesc chiar de un caz în oare doi căpitani au fost achitaţi de tribunalul maritim după o ciocnire gravă, pentru că se găseau amândoi într-o astfel de „zonă moartă” şi nu auziseră semnalele ce şi le dăduseră totuşi.

— Acelaşi lucru se întâmplă uneori şi la avioane – zisei eu – se crede adesea că pilotul a oprit motorul; atât de brusc încetează vâjâitul elicei pentru ca după scurt timp să se audă din nou.

— Foarte adevărat – încuviinţă căpitanul – şi acolo e vorba de o „zonă moartă”. Dar toate explicaţiile astea nu ne folosesc la nimic, din păcate. Cel mai nimerit lucru ar fi sa vâslim mai departe, poate ieşim din zonă şi sa auzim semnalele vaporului.

— E singura soluţie – zise şi Marian – deşi nu mă încântă de fel să plutim aici ca orbeţii. Lesne s-ar putea, în felul acesta, să ne depărtarăm cu totul de vaporul de la care aşteptam salvarea.

— E drept ce spui dumneata – răspunse Sundgreen – dar în zona şi ceaţa asta ne-am putea roti zile de-a rândul până să dispară ciudatul fenomen natural. Fireşte, situaţia noastră e din cele mai proaste – după ce ne-am văzut salvarea atât de aproape – dar nu trebuie sa ne dăm bătuţi cu una, cu două. Sa vâslim, sa vâslim până ce vom vedea iarăşi cerul cel puţin.

— Într-o anumită privinţă ai dreptate, încuviinţă Marian – dar pe de alta parte nu trebuie sa nesocotim primejdiile care se nasc în cazul acesta. Nu ştim cât de departe se întinde ceata cu zona ei moartă… Am putea trece pe lângă crucişător fără să ne dăm seama şi ne-am pomeni în largul mării, unde să ne prindă vreo furtună puternică. Spuneai chiar dumneata că ceaţa asta ar putea ţine câteva zile. Atâta timp vrei dumneata să rătăcim pe mare?

— Obiecţiunile d-tale sunt şi ele drepte, domnule Farrow, dar te-aş ruga să vii cu alt sfat dacă eşti în măsură.

— Mă gândeam tocmai, zise Marian, şovăitor – dacă n-ar fi mai bine să vâslim încet într-un cerc mare. Poate că astfel întâlnim crucişătorul sau ieşim afară din zona moartă.

— Hm… propunerea nu e rea, deşi are şi părţile ei proaste, zise căpitanul. Putem încerca şi eu mă voi sili să ţin cârma cât mai egal, aşa fel ca să ne întoarcem în locul acesta.

Cârmi puţin spre dreapta şi cu speranţe noul începurăm iar să vâslim.

Tăcerea înfiorătoare din jurul nostru ne apăsa nervii… Aproape de un ceas pluteam în cazanul acesta afurisit, fără să vedem şi să auzim nimic.

Deodată tresărirăm şi ne oprirăm din vâslit. Din spre stânga se auzi sirena crucişătorului, dar de la mare depărtare, după cât se părea.

— Ah, am dat de el! exclamă Sundgreen, înveselit. Repede, să nu-l pierdem iarăşi?

Cârmi mult spre dreapta, ceea ce ma făcu sa strig la ei:

— Dar bine căpitane, e fals ceea ce faci. De la stânga se auzise doar sirena!

— Ba de la dreapta – răspunse Sundgreen, cu hotărâre.

Dar după o clipa adăugă, necăjit:

— Ai dreptate, totuşi, vine de la stânga.

Când cârmi însă invers, Marian şi eu strigarăm în acelaşi timp:

— Nu, căpitane, aveai dumneata dreptate, Crucişătorul trebuie să fie aici la dreapta.

Într-adevăr, ecoul se auzea acum dintr-acolo.

Norvegianul se uită atunci la noi cu ochi mari şi zise aproape cu disperare:

— Atâta vreme cât suntem înconjuraţi de ceaţa, nu vom da niciodată de crucişător, domnilor. Ecoul pare sa vie din toate părţile şi probabil ca noi ne depărtăm tot mai mult, crezând ca ne apropiam de salvator.

Eu ma ridicasem în picioare şi ciulii urechea. Dar căpitanul avea dreptate. Aş fi putut jura ca sirena se auzea acum de la dreapta şi după câteva clipe de la stânga apoi deodată din faţă şi mai târziu din spate.

Încetaserăm cu totul să vâslim, căci în sinea noastră ne temeam să nu nimerim iarăşi în zona moarta.

Stăteam tăcuţi, ne uitam din când în când cu tristeţe unul la altul şi ascultam mugetele sirenei care veneau din toate părţile. Foamea setea ne chinuiau tot mai mult, pe lângă toate astea.

— Cel puţin s-or fi salvat oamenii mei? întreba deodată căpitanul. Erau cu o bucată bună înaintea noastră şi nu se aflau în bătaia vântului, care a adus peste noi blestemata asta de ceaţă.

— Dar erau şi ei la vreo trei kilometri depărtare de crucişător – zisei eu – şi pe de altă parte ceaţa s-a împrăştiat foarte repede.

— Cu toate astea se poate să fi izbutit dânşii să se salveze, răspunse Sundgreen. Acum aş propune să ne culcăm, făcând de pază doar câte unul, cu schimbul. În somn uiţi de foame şi de sete.

Din pricina căderii în apa îngheţată, ceasornicele noastre se opriseră, dar după socoteala mea era abia cam pe la prânz. Cu toate acestea, simţii deodată o mare oboseala şi la fel părea să fie şi cu Marian, căci îl văzui înăbuşindu-şi un căscat.

Fără să mai tragem la sorţi, cum făceam de obicei, orânduirăm veghea în felul următor: Pongo, Sundgreen, Marian şi eu. Căpitanul se întinse pe scândurile bărcii şi noi îi urmarăm pilda, după ce-l rugasem pe Pongo să-l trezească pe căpitan după un ceas. Ştiam bine ca credinciosul negru nu va greşi timpul, deşi n-avea ceas, căci el era înzestrat de la natură cu acest simţ.

Împotriva aşteptărilor mele, adormii îndată. Şi când mă trezi Marian, mi se păru că tocmai mă culcasem. Era întunerec şi nu mai auzeam sirena crucişătorului. Dar prietenul meu mă lămuri:

— Acum nu mai da semnale decât din cinci în cinci minute. Când va fi dat douăsprezece semnale, îl poţi trezi pe Pongo. Vezi să nu te plictiseşti prea mult!

Era frumoasa urarea lui, n-am ce zice, dar trebuie sa mărturisesc că niciodată în viaţă n-am trecut prin clipe mai grozave ca atunci.

Singura variaţie era mugetul slab al sirenei, dar cele cinci minute care treceau de la o data la alta erau nesfârşit de lungi. Setea mă chinuia îngrozitor şi gândurile mi se încâlceau în minte. Din pricina asta, nici nu mai ţinui seamă de câte ori mugise sirena, aşa că pierdusem socoteala cu totul.

Dar deodată unul din tovarăşii mei din barcă se ridica şi auzii glasul lui Pongo:

— Masser culcă, trecut timp. Pongo păzeşte. Mă furişai la locul meu şi adormii imediat. De data asta somnul meu nu mai era liniştit, ci fu chinuit de cele mai grozave visuri. Aproape toate aventurile prin care trecusem până atunci se iviră fulgerător în mintea mea, până mă simţi iar zgâlţâit şi auzii glasul lui Marian:

— E rondul tău, Robert. Sărmane prieten, te-aş mai fi lăsat să dormi, dar crede-mă că şi eu sunt mai mult mort decât viu. Aşa dar, douăsprezece semnale de sirenă, ai înţeles?

Din nou ma aşezai pe bancheta de la cârmă. Nu-mi putui explica de ce mi se părea că stăm nemişcaţi pe acelaşi loc. Oare marea nu era la fel de agitată?

Fără sa ştiu cum, vârâi mâna în apa rece, dar o trasei speriat înapoi. Mă îmbolnăvisem oare atât de grav, încât simţeam totul anapoda? Apa trebuia doar să fie rece, dar eu o simţeam calda, aproape fierbinte.

Nedumerit, încercai încăodată – cu acelaşi rezultat. Sa fi ţâşnit de aici vreun izvor cald de pe fundul mării? Atunci, însă, ar fi trebuit s-avem curenţi.

Statui în cumpănă, dacă descoperirea mea era destul de însemnată ca să îndreptăţească să-i trezesc pe camarazi. La început alungai gândul acesta, spunându-mi că n-are nici o însemnătate faptul dacă apa e rece sau caldă. Apoi, însă, cu toate că mintea nu-mi era tocmai limpede, avui simţimântul că această ciudată căldură ascunde vreo primejdie.

Il trezii pe Marian, deci şi abia putând vorbi, îi comunicai descoperirea făcută. Prietenul meu se uită la mine ca la un nebun, se ridică apoi repede şi virând mâna în apă, zise năucit:

— Într-adevăr, aici nu e lucru curat. Să-l întrebăm pe căpitan, ce poate însemna asta.

Sundgreen se ridică şi el repede, când Marian îi spuse că apa mării e caldă… O încercă cu mâna, apoi strigă:

— Trebuie să ne cărăbănim repede de aici, domnilor Prin mările acestea binecuvântate se produc adesea cutremure marine şi alte asemenea drăcii. Uneori se ivesc insule ca din

senin şi dispar iarăşi. Să vâslim repede înainte, până dăm iar de apă rece, unde n-avem de ce ne mai teme.

Îl trezirăm şi pe Pongo, care luă tacticos lopata în mână. De data asta vâsli şi căpitanul, căci cârma nu ne putea folosi în cazul de faţă. În primele minute auzirăm încăodată sirena crucişătorului, apoi ne înghiţi iarăşi „zona moartă”.

— Acum îmi explic bine şi ceaţa care s-a lăsat atât de brusc, zise Sundgreen. Marea trebuie sa scoată aburi, când e atât de încălzita. Rău e numai că n-a venit la timp potrivit.

— Da, ar fi fost mai bine să se producă cu o jumătate de ceas mai târziu – zise Marian.

— Dar vom scapă noi odată şi odată. Vrei să mai încerci apa, căpitane?

— Tot fierbinte, răspunse Sundgreen, după ce vâri mina într-însa. Ba mi se pare c-a devenit şi mai fierbinte.

— Atunci ne apropiam, probabil, de centrul catastrofei ce urmează să se producă – zise Marian – să mergem deci mereu înainte.

Vâslirăm fără întrerupere din toate puterile, deşi eram sfâşiaţi de sete, de foame şi de oboseala.

Din când în când, căpitanul încerca temperatura apei şi de fiecare dată ne lămurea că e tot mai fierbinte. În cele din urmă însă – după ce plutirăm vreo trei sferturi de ceas – o găsi mai rece.

Încercarăm şi noi şi constatarăm că avea dreptate. O lăsarăm mai încet cu vâslitul, apa devenea tot mai rece, până când îşi recăpătă temperatura îngheţată de mai înainte.

— De fapt, n-ar mai trebui să fie ceaţă aici, îşi dădu cu părerea Marian.

— Ba da – zise căpitanul – ceaţa se împrăştie foarte mult, chiar dacă focarul ei nu e atât de mare. Aşa! Acum cred că suntem în siguranţă şi putem înceta cu vâslitul. De-aş şti numai unde ne aflam!

— Nici eu nu va pot spune, răspunse Marian. Nici n-am putea şti, dacă cumva în timpul nopţii valurile au împins barca în alta direcţie, sau am înaintat în ocean, sau ne apropiem de coastă, la care, de altfel, nu vom ajunge decât peste vreo două zile. În orice caz, eu sunt de părere că e mai bine să vâslim mai departe. Fie că ne apropiem de largul mării sau de coastă, trebuie oricum să ieşim din ceaţa asta afurisită.

— Bine, domnilor, încuviinţă căpitanul. Dar n-are nici un rost să vâslim cu toţii, S-o facem doi câte doi şi în felul acesta ne cruţăm puterile.

— Ne-am înţeles – zise Marian – culcă-te dumneata şi cu Pongo, iar eu cu Robert voi vâsli până vom obosi, apoi veniţi d-voastră la rând.

Pongo şi Sundgreen se întinseră pe scânduri şi noi vâslirăm încetişor, luptând cu somnul şi mai ales cu setea şi foamea. Gândurile mi se încâlceau tot mai mult, nu mai ştiam unde sunt, când deodată simţii o smucitura.

— Acum mergem să dormim! zise Marian, cu glas aspru şi obosit. Ai aţipit cu mâna pe vâslă.

Îi treziram cu greu pe camarazii noştri, ne întinserăm repede pe fundul bărcii şi adormirăm tun.

III.
ALTE CHINURI.

FURAM TREZIŢI CAM BRUSC, de legănările foarte puternice ale bărcii noastre şi când ne ridicarăm repede, băgarăm de seama că ne aflam în mijlocul unei furtuni care ridica valuri înalte de câţiva metri.

Barca se clătina îngrijorător uneori, dar cel puţin eram mânaţi cu mare repeziciune, aşa ca puteam nădăjdui s-ajungem curând pe uscat, sau sa întâlnim un vapor.

Se putea presupune că eram împinşi spre coasta, căci furtunile vin numai arareori din tot ne mai învăluia, pluteam cu repeziciune, fără să mai vâslim, în schimb luaserăm hotărârea să stăm cu schimbul la cârmă. Tocmai era rândul meu şi îndeplinisem munca aceasta în mod automat, cufundat în gânduri, când deodată mă simţii smucit din toropeală şi tovarăşii care dormeau se treziră şi ei brusc. Îndărătul nostru se auzea bubuit înăbuşit, şuierături, vâjâit şi cu toată ceata deasa observarăm la vreo mie de metri depărtare o lumină puternică, roşie ca sângele.

Trebuie sa se fi produs vreo erupţie pe fundul marii şi ne puteam socoti fericiţi că vântul ne purta înainte atât de repede. Altminteri, cu siguranţa c-am fi fost pierduţi.

— Trebuie sa se fi ridicat un crater nou pana la suprafaţa, mării, zise Sundgreen. Acum e foarte trist ca cei de pe vasul canadian nu vor mai crede că ne pot salva.

— Vor presupune ca erupţia ne-a prăpădit. Dar trebuie să fi observat şi ei furtuna; şi şi-or fi zicând ca ne-a mânat departe – fu de părere Marian – cu siguranţă că ne vor căuta, bineînţeles dacă nu cumva însuşi crucişătorul a fost distrus de catastrofă.

— Ia mai taci!exclamă Sundgreen. Căpitanul canadian trebuie el să cunoască bine cât sunt de nesigure coastele de pe aici. Fără îndoială că a prevăzut erupţia şi va fi adus crucişătorul la adăpost la depărtare destul de mare.

— Ar, fi de dorit, zise Marian. Dacă ajungem teferi la coastă; tot ne mai surâde speranţa să fim salvaţi. Asta ar trebui

să se-ntâmple repede, însă, căci cred că ceaţa aia de colo ne usucă gâtlejul şi plămânii.

— Aşa mi-am spus şi eu – zisei – desigur că e amestecată cu vapori de pucioasă. Dumnezeule, a început!

Ultimele cuvinte le rostii speriat, căci… începuse într-adevăr. Îndărătul nostru se produseseră şuierături şi vâjâituri fioroase, apoi se ridică o lucire albă, fantomatică. Şi deodată ne trezirăm cocoţaţi pe creasta unui val uriaş, care alerga cu viteza unui tren expres, mânaţi din urma de furtună.

Din fericire, barca noastră era destul de trainică, altminteri s-ar fi sfărâmat în urma izbiturii năprasnice.

Dar unde ne mâna acum valul aceasta gigantic? În asta era primejdia cea mare, deşi pentru moment ne venea la socoteală de minune ca eram duşi cu repeziciune mai mare ca a unei bărci cu motor, de valul care luase probabil, de pe urma vulcanului submarin.

Dar nici furtuna, nici talazul uriaş nu se potoliră – după cum nădăjduiam – şi ceaţa se lipi de noi de parc-ar fi fost clei.

Ceasuri de-a rândul ţinu aceasta călătorie fantastica pe creasta valului, dar acum nimeni nu se gândea la somn, căci eram încordat la culme sa vedem ce se va alege de noi. Ne putem aşteptă din clipă în clipă, să fim zvârliţii pe o insulă sau o stâncă şi dacă această catastrofă. S-ar fi produs pe când dormeam, atunci eram pierduţi.

Nici de vorbă nu puteam sta, căci mugetul vântului ne-ar fi silit să răcnim ca să fim auziţi şi pentru gâtlejurile noastre uscate asta era un adevărat chin.

Stăteam tăcuţi şi priveam ţinta înaintea noastră. Sundgreen îşi încleştase mâinile pe cârmă şi ţinea barca mereu în aceeaşi direcţie, ca sa nu ne răsturnăm.

După socoteala mea să tot fi trecut vreo opt ceasuri în felul acesta, căci începu sa se întunece din nou. Ne era hărăzit să mai petrecem o noapte de groază pe mare, mereu în primejdie sa ne zdrobim de vreo stâncă sau sa ne răsturnăm în apă?

Deodată, însă, căpitanul scoase, un strigăt şi arata cu mâna înainte. Întoarserăm repede privirile şi de spaimă sărirăm în sus de la locurile noastre. În faţa noastră ceaţa se întinsese ca o perdea şi în semi-întunericul înserării văzurăm o coasta stâncoasă, spre care ne îndreptam cu o viteza fantastica.

Acum eram pierduţi cu siguranţa, căci dacă ne izbeam de stâncile acestea, barca noastră se sfărâma ca o coajă de ou.

Ne strânserăm repede mâinile în semn de adio, apoi privirăm liniştiţi spre zidul de stanca, unde urma să ne găsim moartea. Se cam întunecase bine, aşa că nu puteam recunoaşte lămurit dacă stânca avea crăpături. Vedeam însă spuma

valurilor stropind în sus şi ne gândeam cât şi pe noi ne aşteaptă soarta să fim zdrobiţi şi fărâmaţi.

Încă cincizeci de metri… încă treizeci… încă zece… şi deodată Sundgreen strigă ceva şi smulse de cârmă cu putere. Barca se aplecă pe o parte, fără să se răstoarne, apoi însă bravul căpitan smuci cârma iar de partea cealaltă şi ne recăpătarăm poziţia dreaptă. Prin această manevră. Sundgreen abătuse barca cu vreo doi metri de ţinta ei de până atunci şi asta pentru că ochiul său ager observase în peretele întunecat o dungă îngustă şi neagra, unde valurile nu stropeau în sus.

Şi îndată bănuise că trebuie să fie vorba de o trecătoare şi – c-o fi lungă sau scurtă – socoti nimerit să îndrumeze barca în crăpătura aceasta.

Pereţii de stâncă erau depărtaţi cu cel mult patru metri unul de altul şi cu o viteză, fantastică intrarăm în trecătoare călărind pe o lături a valului.

Coborârăm vertiginos în adâncime, deoarece înălţimea valului se rupse. Nu mă aşteptam să scăpăm teferi, căci acum nu se putea sa nu ne răsturnam sau să fim zvârliţi undeva pe plaja, ceea ce la viteza aceasta însemna pieirea.

Dar se întâmpla altfel. După alunecarea de pe înălţimea valului la nivelul mării, barca noastră începu să alunece mai liniştit. Şi trecătoare era neobişnuit de lungă, apoi începu sa se lărgească din ce în ce şi în cele din urmă văzurăm deodată, în faţa noastră, în ultimele raze ale înserării, un cazan rotund cu un diametru de cincizeci de metri, care avea de jur împrejur o plajă neteda de nisip alb.

Valurile slabe ne zvârliră deasupra cazanului şi ajunserăm nevătămaţi pe plajă, de partea cealaltă. Ridicându-ne de jos, ne uitarăm buimăciţi unul la altul, apoi privirăm în jurul nostru, deşi nu mai puteam recunoaşte nimic din pricina întunericului.

— Păcat ca s-a făcut noapte – zise Sundgreen – aş pune rămăşag că pe pământul acesta de aici s-ar găsi ceva de mâncare şi de băut.

— Ia mai las-o încolo de mâncare şi de băutură, ca iar începe sa ne chinuiască foamea şi setea, se răsti Marian.

— Massers fie liniştiţi, zise Pongo şi sari din barca pe plaja – Pongo găseşte şi noaptea. Massers vine cu mine!

Sărirăm şi noi afara şi ne luarăm după negrul nostru, care privea liniştit la stanca înaltă.

Apoi se-ndrepte spre un loc anumit şi cu tot întunericul descoperi o crăpătură îngustă, în care o potecă acoperită cu pietriş urca în pantă dulce.

Ne prinserăm de brâu unul de altul şi dibuirăm drumul îndărătul lui Pongo, care ne duse atât de repede de parc-ar fi

fost zi.

După zece minute eram sus pe stâncile înalte, Furtuna ne întâmpină din nou, dar Pongo, după ce privi câtva timp în jos, ne duse mai departe drept înainte şi deodată ne trezirăm în faţa unei păduri de brazi.

Printre trunchiurile înalte Pongo îşi făcu drum înainte. Cu instinctul său aproape supraomenesc mirosise probabil pe undeva prin apropiere apă.

Şi deodată ne oprirăm în mijlocul pădurii, într-un luminiş acoperit cu blocuri mari de piatră. Terenul era şi aici stâncos, numai pe alocuri era muşchi, după cum constatarăm din repetatele alunecări.

În mijlocul platoului stâncos luci în întunerec o întindere de apă destul de mărişoară. Şi un murmur slab ne vesti că trebuia să fie vorba de un izvor care ţâşnea din stâncă şi care formase aici un pârâiaş. Iar pădurea crescuse de sigur de pe urma umezelii pe care pârâiaşul o răspândea în jurul său.

Alergarăm spre apă, ne culcarăm pe burtă şi băurăm… Niciodată n-am simţit o plăcere mai mare în viaţa mea ca în clipele acelea de adevărată voluptate. La fiecare înghiţitură simţeam cum trupul îmi renaşte, cum puterile îmi revin.

După ce ne potolirăm setea, nu mai ştiam cum să ne mărturisim mulţumirea şi admiraţia faţă de Pongo.

Dar uriaşul nu era încă mulţumit cu ceea ce făcuse.

— Massers aşteaptă, zise el şi dispăru în pădure.

Îl auzirăm rupând crengi uscate, de parc-ar fi vrut să aprindă foc. Încercarăm îndată să aprindem un chibrit sau brichetele, dar constatarăm că apa le stricase cu totul.

Ne bizuirăm însă pe Pongo, care trebuia să ştie el sa aprindă focul în chip primitiv. EI se înapoia curând, ţinând sub braţ o legătură maro cu ramuri uscate şi răşinoase.

Îşi puse jos sarcina, se aşeză lângă ea şi începu sa cureţe cu cuţitul o creangă, după cum ne dădurăm seama după zgomot. În felul acesta vroia sa facă aşchii, care vor lua foc repede, când vor întâlni o scânteie.

Şi scântei produceau brichetele noastre, căci numai benzina, se stricase din pricina apei.

— Massers brichete! ceru Pongo şi Marian i-o dădu îndată pe a sa.

Negrul se aplecă peste grămăjoara de aşchii şi lasă sa cada o ploaie de scântei peste ele.

Şi într-adevăr, izbuti în curând sa producă o flăcăruie, în care suflă cu băgare de seamă. Şi o făcu din ce în ce mai mare. Apoi puse deasupra crengi mai mici şi peste puţin timp aveam un foc în toată regula.

Pongo se duse iar în pădure şi aduse vreascuri mai mari, cari sa poată întreţine focul. Într-o jumătate de ceas aduse atâtea că ar fi putut ajunge pentru toată noaptea.

Odată cu căldura care ne dezmorţii mădularele îşi arătă colţii şi foamea, pe care o mai înşelasem cu apa rece. Pongo părea că se gândeşte şi ei la asta căci după ce stătu câtva timp pe gânduri se făcu nevăzut în pădure.

— Pongo al dv. e un om minunat – zise Sundgreen – a făcut el lucruri cari păreau cu neputinţă, dar daca va aduce acum ceva de mâncare, să ştiţi ca încep să cred în vrăjitorie.

— O scoate la capăt Pongo şi cu asta, zise Marian, calm. El e înzestrat cu simţuri cari ne lipsesc nouă, celorlalţi oameni. Sunt încredinţat că se va înapoia curând cu niscaiva păsări de mare. Printre crăpăturile stâncilor de pe aici şi-or fi făcut de sigur cuib corle, pe care le va prinde lesne.

— Mamifere nu cred să fie pe aici – zisei şi eu – căci am impresia c-am fi pe o insulă. Prea puţin timp am fost mânaţi pe apă ca sa fi putut atinge uscatul.

— Dac-am fost împinşi de-a dreptul spre Răsărit, de la locul unde caşalotul a zdrobiţi vasul meu, atunci ar trebui să ne aflăm acum în labirintul insulelor Prince of Wales, din arhipelagul Alexandru, zise Sundgreen. Dar se şi poate să ne fi abătut cu totul din direcţia aceea.

În aceeaşi clipă se auziră trosnete de crengi uscate în pădure, apoi se ivi în lumina focului făptura înaltă a lui Pongo, care, zâmbind triumfător, aduce patru corle.

— Drace! făcu norvegianul. La asta nu m-aş fi aşteptat.

— Ţi-am spus-o eu că Pongo ştie el ce face! râse Marian. E drept că ne aflăm pe o insulă, Pongo?

— Colo este şi apă, răspunse uriaşul şi arătă spre partea opusă aceleia de unde venisem. Acolo nu vânt, acolo păsări.

— Hm, atunci într-adevăr se pare că e o insula, zise Sundgreen, îngândurat – sau poate chiar vreo peninsulă. În sfârşit, până una alta sa ne înfruptăm din păsările astea de pe aci, deşi trebuie să mărturisesc că până acum n-am mâncat încă friptură de corlă.

— Nici eu – râse Marian – dar foamea pe cum o avem va face sa ne placă.

Jumulirăm păsările de pene şi după ce le spălarăm bine le fripserăm în frigare la foc. După o jumătate de ceas erau gata şi pot spune că niciodată în viaţa mea n-am mâncat cu atâta poftă. Şi nici camarazii nu s-au lăsat mai prejos.

Cu asta, însă, Pongo tot nu-şi sfârşise opera. Spuse din nou cunoscutul lui „Massers aşteaptă” îşi scoase cuţitul şi se făcu nevăzut în pădure. Dură cam multişor până se înapoie gâfâind, cu o sarcina mare de ramuri verzi, pline cu ace moi.

Le aşternu cu dibăcie pe pământul tare, dispăru iar şi se întoarse cu un nou braţ. În felul acesta ne pregăti lângă foc un culcuş, pe care ne întinseserăm în voie. Trebuia să stăm de straja ca să întreţinem focul. Era atât de cald acum, încât ne văzurăm nevoiţi şi sa dezbrăcăm hainele de piele şi vestele. Acestea din urma le înfăşurarăm şi le folosirăm ca perniţele, iar cu mantalele ne acoperirăm.

Noaptea trecu în linişte şi când se iviră zorile, Pongo, care dispăruse iarăşi cu puţin înainte, ne aduse plocon alte patru corle, în loc de cafeaua de dimineaţă. Mâncarăm şi dădurăm pe gât câteva înghiţituri de apă proaspătă, după care ne simţirăm ca nou născuţi.

Hotărârăm acum sa întreprindem o cercetare a terenului. Părăsirăm pădurea, deci şi după vreo douăzeci de minute ajunserăm la marginea podişului, pe pârtea unde îşi aveau cuibul corlele. Când văzui cârdurile lor vânând peşti, mă simţii liniştit, spunându-mi că numai de hrană nu vom duce lipsă. Pornirăm repede pe marginea podişului care se ridica la vreo zece metri deasupra nivelului apei. Vreo trei ceasuri ţinu plimbarea prin întreaga insulă. Platoul de stâncă lăsa liber pretutindeni un brâu lat de vreo sută de metri, după care începea pădurea; care acoperea tot mijlocul insulei. Zadarnic căutarăm să descoperim alte insule – eram singuri de tot în mijlocul mării nesfârşite, a cărei suprafaţă, era tot mai agitată de furtună.

În cele din urmă ne înapoiarăm în lagărul nostru, ca să chibzuim ce e de făcut.

IV.
CA ROBINSON CRUSOE.

DE HRANĂ ŞI DE FOC NE ÎNGRIJISERĂM, acum era vorba să ne aranjăm pentru o şedere mai lungă, căci putea trece mult timp până sa se ivească un vapor prin locurile acestea. Tot Pongo fu acela care se puse pe lucru fără multă vorbă. Se făcu nevăzut în pădure şi când îl urmarăm, îl găsirăm îndeletnicindu-se cu tăierea unor copăcei tineri. Îi ajutarăm îndată, căci ştiam că vroia să construiască cu ele o colibă, în care să ne putem adăposti cel puţin de ploaie şi zăpadă. Toată ziua muncirăm şi lăsarăm lucrul abia pe înserat. Mai strânseserăm şi vreascuri din belşug, pe care le îngrămădirăm în apropierea focului.

Încă o noapte trecu în linişte. A doua zi reîncepurăm lucrul la colibă şi spre seară eram aproape gata. Ca unelte nu aveam decât cuţitele noastre, pe care Pongo le ascuţea în fiecare zi de nişte pietre de pe ţărm.

Când coliba fu cu totul gata, ne luarăm răgazul să chibzuim cum să ne orânduim viaţa pentru viitor. Deocamdată nu ne prea plângeam de plictiseală, căci acum trebuia să „mobilăm" coliba, adică să facem culcuşuri, scaune şi o masă.

Grijă mare ne făcea chestia hranei, căci nu prea era mare plăcere să mănânci în fiecare zi carne de corle şi asta cine ştie cât timp, poate chiar luni şi unde mai pui că s-ar putea ca bietele pasări să intre la bănuială Şi sa se ascundă, lăsându-ne şi fără hrana asta! Pongo salvă situaţia, începu să cerceteze balta din mijlocul podişului şi găsi peşti cu duiumul. Vestea ne bucura, fireşte, dar cum Dumnezeu sa prinzi înotătoarele astea sprintene?

Credinciosul nostru negru găsi o soluţie genială: curaţi coaja unor crengi subţirele şi împleti dintr-însa nişte frânghioare destul de trainice. Legă cuţitul de frânghie, apoi acesta de o nuia lungă şi undiţa era gata. Peştii de acolo nu mai văzuseră, de sigur, oameni, astfel că râmaseră liniştiţi când păşirăm pe marginea bălţii.

Eram încredinţaţi că cu sistemul său, Pongo va izbuti să „înţepe" destui peşti, dar acum se punea întrebarea cum îi vom prepara pentru mâncare? Fu primita propunerea mea, de a-i frige deasupra focului, cum fac pe alocuri pescarii.

Cam pe la amiaza acelei zile, Pongo îşi puse la încercare „undiţa" şi nu trecu nici un sfert de ceas şi aveam înainte-ne patru peşti de toată frumuseţea, fiecare de câte doua kilograme.

Fripţi în frigare căpătară un gust minunat şi mâncarăm cu atâta poftă că era cât p-aci să ni se aplece… Seara făcurăm puţina schimbare, adică mâncarăm iar corle.

Pongo, însă, nu era mulţumit. Căută câtăva vreme pe podiş, până dădu peste o adâncitură mică, în formă de albie şi se apucă s-o umple cu apă din balta, adusă cu răbdare cu paharul său de aluminiu, pe care întâmplarea făcuse să-l păstreze la brâu, spre deosebire de noi cari le lăsasem în raniţele rămase pe balenieră.

Nu prea ghiceam ce-avea de gând să facă, dar îl lăsarăm să-şi vadă de treabă.

A doua zi dimineaţă li văzurăm zvârlind pietre mari în vâlvătaia focului nostru de tabără. Apoi se duse iarăşi la pescuit şi nici de data asta nu se-ntoarse cu mâna goală.

Curăţi de solzi peştii, îi spălă apoi la baltă şi-i aşeză lângă albia cu apă. După aceea se făcu nevăzut în pădure, de unde se înapoia peste câteva, minute cu nişte fructe, frunze şi buruieni, pe cari le zvârli în albie.

Pricepurăm ce vrea să facă, abia când îi văzurăm scoţând din foc – cu ajutorul a două bete – pietrele înroşite şi

zvârlindu-le în albie. Îi dădurăm concursul cu multă însufleţire.

Zvârlind mereu pietre fierbinţi în apă, aceasta începu curând să fiarbă şi atunci băgarăm peştii într-însa. Apa mirosea a mirodenii, cum ne plac nouă europenilor.

Tot Pongo fabricase nişte talgere din crengi împletite, precum şi furculiţe mai mult sau mai puţin desăvârşite, aşa că întinserăm masă mare, care ne prii de minune..

Dar omul e veşnic nemulţumit şi o dorinţa se naşte o alta. Tot numai cu peşte şi corle nu prea ne venea la socoteală. Duceam dorul după o bucată de carne hrănitoare. Ceea ce nu ne puteau da, nici peştii, nici corlele.

Până atunci nu prea avusesem răgaz să cercetăm pădurea, care era foarte întinsă. — Dar după ce coliba şi „mobilierul" fură gata, luarăm hotărârea să pornim în căutare de ceva vânat. Apucarăm fiecare în alta direcţie şi abia făcurăm vreo sută de metri că un strigăt al lui Pongo ne strânse pe toţi în jurul lui.

Arata cu degetul spre pământ şi atunci văzurăm în pământul moale întipărituri cari nu puteau proveni decât de la porci.

Lucrul părea ciudat. De unde şi până unde animale dintr-acestea pe o insulă pustie, care n-avea nici o legătură directă cu uscatul populat? Oare în cursul veacurilor să fi dispărut porţiuni atât de mari de pământ, încât acum nu se vedea decât marea de jur împrejur?

Nu prea ne băturăm capul cu asta, căci pentru moment mai important era pentru noi o fripturică bună. În primul rând aveam nevoie de arme ca să putem ucide eventualii porci.

Şi tot Pongo fu acela care fabrică un soi de suliţă, din cuţitele noastre fixate de nişte nuiele. Dacă porcii nu erau prea mari, îi puteam răpune cu arma aceasta.

Pongo nu ne dădu timp de gândire. Arăta lui Pongo vânătoarea. El se depărta de noi pe nesimţite şi oricât ne căzneam să-l urmăm fără să facem zgomot, nu furăm în stare, mai ales căpitanul, care din când în când frângea câte o creangă, fără voie.

Deodată Pongo se opri şi ridică mâna în semn de prevenire. Ne apropiarăm de el în vârful picioarelor şi urmărind direcţia braţului său întins, văzurăm doi brazi înalţi lângă cari roiau porci cu duiumul. Şi… erau porci domestici, de soi american.

Pongo nu ne dădu timp de gândire. Arătă câţiva porci, cari scormoneau pământul ceva mai de o parte şi ne şopti:

— Massers rămâne aici! Apoi se furişă ca un şarpe printre copaci, se culcă pe burtă după câţiva paşi şi se târî spre un porc pe care îşi pusese ochii.

Noi stăteam ca la vreo sută de metri de porcul mare cât toate zilele şi priveam cu încordare la agilul Negru, care ajunsese doar la cincizeci de metri de vânatul său şi rămase câtva timp îndărătul unei tufe, ţinând sub observaţie animalul. Şi deodată văzurăm un spectacol, cum nu mai întimpinasem în viaţă.

Pongo tăiase fără zgomot câteva rămurele de brad şi le ţinu în faţa obrazului, ca un fel de mască. Astfel se târî înainte spre porc, care nu se nelinişti de loc, căci i s-o fi părând că se mişcă tufişul. Credinciosul meu prieten ajunse la treizeci de metri, apoi la douăzeci, de râmătorul care tot scormonea pământul. Venise clipa hotărâtoare şi atunci îl văzurăm pe uriaş lăsându-se în genunchi îndărătul unei tufe. Ca un fulger zbura cuţitul legat de băţul lung şi se înfipse în trupul animalului. Un grohăit asurzitor, câteva zvârcoleli. Apoi trupul se întinse şi rămase nemişcat.

Pongo nu se clinti şi privi la restul cârdului. Porcii încetară să râcâie pământul, se uitară cu mirare la consângeanul lor, dar curând continuară să-şi vadă de treabă.

Pongo se târî mai departe, până ajunse la porcul ucis. Cu o smucitură scoase arma din trup, apuca apoi unul din picioarele dindărăt ale masculului şi trase după sine hoitul, tot ascunzându-se pe după tufe.

Ceilalţi porci priveau din când în când după camaradul lor, care se îndepărta în chip atât de ciudat, dar nu dădură prea multă atenţie faptului şi-şi văzură înainte de râcâitul lor.

— Drace, te pomeneşti ca sunt trufe acolo! Exclama căpitanul agitat – Trebuie să cercetăm neapărat. Corle cu trufe e ceva pe cinste. Le putem şi prăji, căci căpătăm untură de porc.

— Dar oală ai? întrebai eu.

— Hm… cam aşa e, n-avem oală, făcu Sundgreen, necăjit. Trebuie sa renunţăm, deci.

Dar carnea de porc cu trufe o prăjesc în frigare.

— Să aşteptăm însă. Cu căutarea până or fi plecat porcii – zise Marian – altminteri îi alungăm din locul acesta.

Pongo se apropia tot mai mult cu prada sa. Când stătu în aşa fel încât turma de porci nu-l putea vedea, ne târârăm la el şi îl ajutarăm la transport. Ajunşi pe podiş începurăm să preparăm vânatul. Am mai făcut noi treburi dintr-astea, însă nu chiar aşa de amănunţit cum s-ar fi cerut. De data asta căpitanul se dovedi a fi un adevărat geniu, căci se pricepea la toate, chiar la fabricarea cârnaţilor. Cel puţin aşa ne încredinţă, că vom căpăta nişte cârnaţi pe cinste. Şi izbuti într-adevăr, căci cu ajutorul lui Pongo adună crengi şi fructe, care prin ardere împrăştiară un miros foarte aromatic. Fumul se

dovedi a fi şi un minunat mijloc de conservare pentru şunca porcului.

Acum eram asiguraţi pentru câteva săptămâni, căci daca ni se făcea poftă de carne proaspătă, Pongo răpunea un alt porc din cârd, căci aceştia tot nu băgaseră de seamă apropierea grozavului lor duşman: omul.

Într-una din zilele următoare Marian plecă de lângă noi şi după câtva timp se înapoia cu nişte scoici foarte mari, al căror fund zgrunţuros începu să-l poleiască cu o piatră aspră. Privii cam cu îndoială la „cratiţele" acestea, căci eram aproape sigur că vor crăpa deasupra focului, dar Marian mă încredinţa că asta nu se va întâmpla.

Toarte n-aveau aceste crătiţi, ci trebuiau ţinute cu nişte beţişoare, dar rezistară la foc şi cu ajutorul unturii de porc – pe care o păstrarăm în beşica şi în maţele râmătorului – furăm în măsură să ne preparăm câte o fripturica fiecare pentru sine.

Viaţa noastră primitiva ţinu astfel vreo două săptămâni, când cartea noastră de bucate se îmbogăţi. În primul rând găsirăm pe coasta de Răsărit, lângă ţărm, un banc de stridii, pe care nu fu greu să punem mâna.

Pongo făcuse un sac din pielea unui porc şi înfigându-l în vârful unui băţ, întocmi un soi de plasă, cu ajutorul căreia ne aducea în fiecare dimineaţă stridii proaspete pentru dejun.

Afară, de asta, Pongo mai descoperi în pădure ciuperci foarte gustoase, cari ne priiră, de minune. Şi tot el mai găsi nişte copăcei ciudaţi, încărcaţi eu fructe mici, de forma merelor.

Poamele acestea aveau un gust acrişor, însă foarte bun, ceva între portocale şi lămâi şi ne dădurăm seamă că erau hrănitoare.

Aveam acum mai mult răgaz, ne puturăm îndeletnici cu îmbunătăţirea colibei noastre pe dinafară ai pe dinăuntru, iar în partea de Răsărit instalarăm un semnal luminos, care în timpul zilei îşi trimitea fumul spre tăriile cerului; pe de alta parte afumam mereu carne de porc, căci nu ştiam cât de aspră va fi iarna şi daca vom fi în măsură să mergem la vânătoare.

Acum aveam prilejul să cercetăm mai amănunţit pădurea. Asta însă fu spre paguba noastră, căci într-o zi, când părăsiserăm cu toţii podişul ca să scotocim insula fiecare în altă parte, se stârni un vânt slab dinspre Miazăzi, care însă deveni tot mai tare, fără ca noi să fi băgat de seamă ceva.

Şi astfel se făcu că din focul pe care-l întreţineam mereu pe marginea bălţii, zburară scântei, pe colibă şi după puţin timp aceasta era cuprinsa de flăcări.

Când ne înapoiarăm din cercetare, ramaserăm încremeniţi în faţa mormanului de cenuşă şi de nimic nu ne păru mai rău

decât de bietele noastre şunci, care căzuseră şi ele pradă focului necruţător.

Cu prilejul acesta ne dădurăm seamă şi de primejdia ce prezenta locul acesta.. Dacă vreodată sufla vântul din spre Miazăzi, atunci nu puteam întreţine un foc pe podiş, căci era pericol ca pădurea să fie cuprinsă de flăcări.

— N-avem încotro! zise Marian într-un târziu. Trebuie să ne căutăm alt loc, unde sa facem totul de la început.

— În felul acesta scăpăm şi de plictiseală, râse Sundgreen. Dar de grăbit tot trebuie să ne grăbim, ca să nu intrăm în iarnă!

— Plecăm în căutare tot despărţiţi?

— Da, însă acum să căutăm ceva spre Miazăzi. Dintr-acolo nu prea bate vântul. Cu alte cuvinte trebuie să găsim un loc unde să fim la adăpost şi de vântul de Miazăzi.

— Massers, vine cu mine! zise Pongo în aceeaşi clipa.

Căutasem şi el în felul lui practic cum era îşi spusese pe bună dreptate că şi în noua noastră tabără trebuia sa avem pe aproape apă, aşa că urmase pârâiaşul.

Se opri pe povârnişul platoului şi aplecat cercetă pământul. Când ajunserăm lângă el, arătă în jos şi zise liniştit:

— Oameni.

Avea dreptate, erau acolo urme de ghete cusute.

Marian se apleca şi el, apoi spuse:

— Întipăriturile acestea sunt foarte vechi, o dovada ca pe aici plouă rar, altminteri le-ar şters apa. Ba nu… dimpotrivă… ăsta e pământ clisos, care se întăreşte după ploaie.. De aceea, s-au şi păstrat atât de bine urmele. Ia să coborâm, se pare că fusese pe aici un soi de potecă.

Pongo şi dispăruse, iar noi coborârăm repede după el şi ne trezirăm pe o stâncă, îndărătul căreia se vedea o crăpătură îngusta.

V.
DESCOPERIRI CIUDATE.

DIN DESCHIZĂTURA ACEASTA se auzi glasul înăbuşit al lui Pongo:

— Massers, vino repede!

Dibuirăm drumul pe întuneric, dar din ce în ce se lumina mai mult, pe măsură ce pătrundeam înăuntrul stâncii. Şi deodată ne trezirăm într-o peşterii mare, rotundă, care îşi primea lumina dintr-o crăpătură a tavanului.

Peşteră era plină cu lăzi, dintre care cela mai multe erau deschise. Şi în ele văzurăm lucruri care ne umplură de uimire

şi bucurie în acelaşi timp. Conserve de tot soiul, carne şi legume, vinuri, compoturi, făină, zahăr, ceai, cafea şi tutun…

În clipa aceea ne simţeam ca nişte copii nevinovaţi, cărora Moş Crăciun le-a făcut o surpriză cu totul neaşteptată. Cu câteva minute înainte, plângeam pe cenuşă colibei noastre – şi acum eram într-un adăpost cu merinde pentru ani de zile!

— Hm… foarte bine! făcu căpitanul, cu chipul strălucitor de bucurie şi scoase o sticlă dintr-o lada – Asta e rom vechi… Hm… şi mai vad colo vesela de aluminiu, destula pentru un mare restaurant. Nu mai avem nevoie acum de tigăi din scoici.

Dar în clipa următoare scoase o înjurătură şi o exclamaţie de spaimă. Descoperise „chelnerul". Adică un schelet, care zăcea la pământ îndărătul uneia din lăzi.

Din partea cealaltă a peşterii Marian strigă:

— Aici sunt paturi în toată regula şi într-unul din ele se află un schelet.

— Şi aici în dosul acestei lăzi e unul, răspunsei eu.

Apoi mă aplecai şi adăugai speriat:

— A căpătat un glonţ în cap.

— Hm… poate suntem în măsură să aflăm ce fel de tragedie s-a desfăşurat aici – zise Marian – mortul mea are un jurnal cu însemnări zilnice lângă el. Îl vom citi mai târziu, căci deocamdată trebuie să cercetăm peştera cu amănunţime.

Mai găsirăm o încăpere mică, servind drept bucătărie. Din pietre de formă aproape egală fusese făcută o vatră, tencuită cu pământ lutos. Şi încăperea asta avea un ventilator, sub forma unei crăpături în tavan şi acum ne lămuream şi aerul bun din peştera.

Aveam aşa dar un adăpost ideal. Apăraţi de furtună, ploaie şi zăpadă, puteam trăi chiar şi principalul erau însă lăzile cu preţiosul lor conţinut. Tot căutând găsii pe un capac un bilet lipit de gara din San Francisco, purtând o data cu treisprezece luni în urmă. Dacă ţineam seama de drumul făcut până la insula asta, puteam presupune că peştera devenise locuibilă cam de un an de zile.

Luarăm hotărârea să îngropăm întâi scheletele. Într-o foaie de cort găsită în peşteră, duserăm afară osemintele, apoi le transportarăm sus în pădure şi le îngroparăm într-o groapă săpată cu cuţitele. Rostirăm o scurtă rugăciune pentru odihna sufletelor necunoscuţilor – şi trista ceremonie luase sfârşit.

Morţii cu morţii, viii cu viii, cum zice proverbul. Ne înapoiarăm deci liniştiţi în peştera noastră, luarăm în stăpânire toate lăzile şi orânduirăm comoara.

Găsirăm în lăzile acelea tot ce ne-ar fi trebuit ca sa trăim ani de-a rândul. Carne, legume, pesmeţi, făină, ceai, cafea, zahăr şi afară de merinde, unelte de tot felul, arme cu muniţii

din belşug, îmbrăcăminte, paturi şi chiar lămpi cu spirt, cu combustibil de rezervă în cantitate îndestulătoare.

— De unde vin toate astea nu ştim – zise Sundgreen după câtva timp – dar putem fi recunoscători Destinului că ne-a îngăduit să descoperim peştera asta. Propun să ne pregătim acum o masă pe cinste şi-mi voi îngădui să prepar un lichior ca la noi acasă.

— Aşa să facem! încuviinţă Marian. Şi după masă vom începe să citim jurnalul mortului, poate aflăm dintr-însul cum au ajuns cei doi oameni cu toate lucrurile acestea.

— E probabil c-au fost contrabandişti de alcool, îşi dădu cu părerea Sundgreen. Oameni dintr-aceştia au fost întotdeauna bine înarmaţi şi aveau pretutindeni depozitele lor. Da, domnilor, poate nu e de loc exclus sa primim o vizita nedorită. Poate ca era vorba de o ascunzătoare a unei bande, care, în lupta cu poliţia prohibiţionista, a fost în parte răpusa. Într-acestea, paznicii de aici s-au prăpădit, într-un fel pe care-l vom afla, poate, din însemnările acelea. Dar se poate şi ca restul membrilor bandei să vie peste noi şi să ne atace.

— Bravo! strigă Marian. E cam multă fantezie în susţinerile d-tale, căpitane, dar nu se ştie dacă nu te apropii de adevăr. În orice caz trebuie să supraveghem acum mereu marea, ca să nu ne trezim luaţi prin surprindere. Şi acum mai avem o treabă urgentă de făcut: trebuie să adunăm o provizie cât mai mare de lemne în peşteră, ca să fim la adăpost de intemperii.

În vreme ce ne îndeletniceam cu această muncă grea, Sundgreen gătea mâncarea. Şi trebuie să mărturisim că nici în cel mai bun restaurant din marile metropole, nu mi-a priit atât de bine o masă ca în ziua aceea, deşi era numai carne conservată şi legume.

Foştii locuitori ai grotei, canalizaseră pârâiaşul să intre în peşteră şi în felul acesta aveam mereu apă proaspătă.

Mare fu bucuria noastră, când găsirăm într-o lădiţă obiecte de toaletă, cum ar fi săpun, perii de dinţi, pastă, etc. După atâta; vreme de lipsuri, simţirăm o adevărată plăcere să ne folosim de lucrurile acestea.

Ca sa nu ne plictisim, luarăm hotărârea sa facem o uşa la intrare, cu atât mai mult cu cât se putea să fie tigri sau alte sălbăticiuni.

Asta ne dădu de lucru două zile, aşa că tot nu avurăm timpul să cercetam jurnalul cu însemnările mortului. Marian spuse că asta o vom face când vremea proastă ne va sili să rămânem în peşteră.

Amenajarăm şi culcuşuri din nuiele, căci nici unul din noi nu vroia să se folosească de paturile în care zăcuseră şi muriseră locuitorii peşterii, înaintea noastră.

Din pături făcurăm saltele cari ne ţineau de cald şi adesea mă gândeam că viaţa noastră de acum îşi avea şi ea farmecele ei. De ce nu ne-am îngădui şi noi un răgaz de odihnă, în loc de a ne expune mereu primejdiilor?

De carne proaspătă se-ngrijea Pongo odată pe săptămână, deasemenea aveam iarăşi o provizie îndestulătoare de şuncă afumată şi cârnaţi, fabricate de Sundgreen.

Printre obiectele celor doi morţi găsirăm şi două ocheane bune, astfel ca puteam cerceta marea în fiecare zi, până la mari depărtări. Dar vremea era prea rea şi nu puturăm descoperi nici o trâmbă de fum care să trădeze apropierea vreunui vapor.

Trebuia să ne împăcăm deci cu soarta de a petrece, iarna pe insulă. N-aveam de ce să ne îngrijoram din pricina aceasta, căci din toate privinţele eram la adăpost, atât în privinţa vremii rele cât şi a duşmanilor, oameni sau animale.

După vreo trei săptămâni de la instalarea în peşteră şi în urmă stăruinţelor repetate ale lui Sundgreen, Marian se hotărî într-o seară să deschidă jurnalul mortului, la lumina unei lămpi cu spirt.

Omul se numea Jonny Lincoln şi fusese marinar pe yachtul de lux al unui milionar american. Cu prilejul unei furtuni grozave yachtul naufragiase lângă insula, iar proprietarul, familia sa şi echipajul – afara de Lincoln şi stewardul Leslie Milion – fuseseră maturaţi peste bord sau se prăpădiseră din pricina frigului.

Cei doi supravieţuitori descărcară repede lăzile de pe vas, ştiind ca ele conţineau lucruri trebuincioase pentru viaţa în singurătate. Căci îşi dădură seamă îndată că cu greu vor izbuti să se salveze de pe insula aceasta, care era la mare depărtare de marile căi navigabile.

Lincoln nu cunoştea numele insulei, dar aflase de la căpitanul yachtului poziţia ei aproximativă.

În însemnările cu pricina se mai arăta cum descoperiseră grota şi cum o amenajaseră. De pe vapor luaseră şi trei porci vii şi abia acum se lămuriră existenţa râmătorilor acolo.

Cei doi naufragiaţi ţineau să aibă mereu carne proaspătă aşa că în primele săptămâni cruţaseră porcii. Apoi însă nu mai avură nevoie, căci dintr-un lucru de nimic se luaseră la ceartă, de la ceartă la bătaie şi în cele din urmă puseră mâna pe arme. Milton trase un glonţ care se înfipse în trupul tovarăşului său, iar Lincoln ţinti mai bine şi găuri scăfârlia celuilalt.

Din descrierea aceasta, căpătarăm explicaţia amănunţită a dramei petrecută pe insula. Dar în jurnalul aceia mai exista un pasagiu care ne interesa din cale afară. Probabil într-o pornire de părere de rău, Lincoln scrisese:

„Sunt mulţumit ca am ajuns pe yachtul acesta. În San Francisco n-aş fi fost sigur cu viaţa, căci Jim Town asmuţise asupra mea oamenii săi. Chiar dacă e foarte bogat şi bine văzut pretutindeni, ştiam totuşi că e şeful unei bande mici, dar temute, care nu se dă în lături de la nimic. Crimă, jaf, furt, astea sunt pentru aceştia lucruri de fiecare zi. Şi Jim Town e stăpânul lor, de care ascultă orbeşte.

El mai e şi un ţintaş cum n-am întâlnit altul mai bun şi aste impune oamenilor mai mult decât orice. Apoi vine faptul că frecventează cercurile cele mai bune, mulţumită milioanelor sale.. Banda lui nu ştie, dar eu am izbutit să aflu în ce fel a dobândit această avere. Înainte vremii se numea James Dawson şi era contabil la notarul Frederich Fields. În această calitate a falsificat un testament făcut în favoarea, unei anume Richardson, s-a priceput să-l vâre pe notar într-o casa de nebuni şi îşi însuşi milioanele care aparţineau micii Evelyne.

Tânăra fată este acum stenotipista la doctorul Woold; am văzut-o adesea şi regret din adâncul sufletului că am trecut sub tăcere mârşăvia. Dar Jim Town ţinteşte bine cu revolverul şi pe de altă parte nici n-aş fi putut dovedi susţinerile mele, căci am aflai de chestie numai din auzite, într-un rând pe când Town se îmbătase şi îndrugând vrute şi nevrute se făIea cu isprava aceasta.

Când mă voi înapoia, însă, tot mă voi duce la poliţie ca sa fac mărturisiri, fie ce-o fi. Acum desigur trebuie sa fug, căci desigur că Town mă văzuse atunci prin oglinda şi se teme fireşte de unul care-i cunoaşte taina.

Lesne nu va fi să-l înfund pe el. Dimpotrivă, risc sa fiu ucis… Dar îmi pare rău de mica Evelyne. Milioanele sunt ale ei şi biata fată e nevoită să se chinuiască pentru a-şi agonisi pâinea zilnică. Trebuie să-i vin în ajutor”.

Marian închise caietul şi ne privi întrebător.

— Drace! scrâşni Sundgreen. Dacă izbutesc să plec cândva de pe afurisita asta de insulă, mă duc la San Francisco şi ma ţin capul ticălosului acela de Town. O scot eu la capăt cu el, să n-aveţi grijă!

— Dragă căpitane – zise Marian – cum scrie şi Lincoln, lucrul nu e atât de lesne de făcut. Gândeşte-te numai ce fel de potrivnici îţi stau înainte! S-au prăpădit ei mulţi alţii, înainte de a fi putut face cât de cât.

— Eu nu-s dintre-ăia, răspunse Sundgreen. Dreptatea e de partea mea şi cu dânsa nu mă tem de revolverul lui Town, oricât ar fi de vrăjit.

— Toate bune – zise Marian, râzând – dar eu tot cred că iei lucrurile prea uşor.

— Aşa! Şi eu care socoteam că-mi vei da chiar o mână de ajutor! Sau te temi cumva de ticălosul acela?

— De loc – zâmbi prietenul meu – numai c-aş proceda cu băgare de seamă. De altminteri, din prima clipă m-am gândite sa viu în ajutorul fetei.

— Atunci mă ai şi pe mine alături de d-ta, zise Sundgreen, înveselit. Când e vorba de dreptate, trebuie să ne facem luntre şi punte ca să învingem.

— Eu unul mai curând aş lupta singur împotriva unui întreg trib sălbatec, decât contra uneia din bandele de criminali din America – mai spuse Marian – oamenii aceştia poseda cele mai moderne arme, cu cari nu e de glumit.

— Ei, da – încuviinţă căpitanul – aşa scrie în gazete şi prin cărţi, c-ar avea dumnealor parcuri întregi de automobile blindate, apoi tunuri cu tir repede, mitraliere şi alte frumuseţi de soiul acesta. Dar eu socot că se cam exagerează. Fireşte, or fi bine el înarmaţi ticăloşii, dar lupte dintr-alea de stradă cum istorisesc gazetele ca s-ar da în binecuvântata Lume Nouă, cred că sunt cam rare.

— Ba de loc – replica Marian. În privinţa asta tocmai americanii sunt foarte riguroşi şi nu se dau în lături de la nici un mijloc ca să-şi răpună duşmanul. Dar toate astea le-om vedea noi când vom izbuti să plecăm de pe insula, pe care ne aflăm. Cine ştie când se va întâmpla asta, căci nici Jonny Lincoln cu tovarăşul său n-ar fi stat de plăcere aici.

— Ba poate c-au avut un motiv deosebit – mă amestecai şi eu în vorbă – Lincoln acela se temea doar sa se arate prin San Francisco. Aici era cel puţin la adăpost de urmărirea bandei lui Town. Poate că din pricina asta s-a luat la cearta cu tovarăşul său.

— Mai mult ca sigur ca aşa stau lucrurile – zise Sundgreen – Steward Milton o fi zărit vreun vapor pe care a vrut să-l aducă încoace prin semne, ceea ce Lincoln ţinea sa împiedice şi atunci s-a iscat cearta care s-a sfârşit cu moartea amândoura.

— Se poate sa fie cum spui dumneata, încuviinţa Marian.

A doua zi cercetarăm ca de obicei marea cu ocheanele şi deodată Marian striga:

— Veniţi repede încoace, căci vad o trombă de fum care pare să se apropie de noi.

Al doilea ochean îl avea Sundgreen. Privi imediat în direcţia arătată şi după câtva timp lasă ocheanul jos şi zise:

— Într-adevăr, aşa e. Trebuie sa fie vorba de un vas mic şi foarte rapid care vine de a dreptul spre insulă.

Privirăm şi noi prin ocheane şi observarăm vasul în vremea asta Pongo adese crengi verzi şi umede, muşchi şi fructe, cari

atunci când ard produc fum mult şi gros.

Deoarece se putea să fie vreun vas de piraţi, aduserăm din peşteră puşti şi revolvere, dar deodată Sundgreen exclamă:

— E un bric poliţienesc canadian. Minunat, domnilor, acum suntem salvaţi!

Vaporaşul trebuie să fi zărit fumul nostru, căci venea de-a dreptul spre insulă. Înaintarăm pana ajunserăm pe marginea scobiturii şi în curând vasul de culoare neagră fu atât de aproape ca puturăm face semne spre el.

Peste puţin timp frâna şi fu lăsata pe apa o barcă în care luară loc un ofiţer şi marinari. Când ajunseră la noi, ofiţerul întreba cine suntem. Îi dădurăm lămuririle cuvenite, apoi coborî pe uscat, mai asculta odată povestea noastră şi la urma spuse:

— Mulţumesc, ştiu destul. Crucişătorul nostru „Eagle”, a salvat marinarii de pe „Drontje”. Poftiţi în barcă, domnilor. Sunt bucuros că am dat peste dv.

Pe bordul vasului istorisirăm şi căpitanului păţaniile noastre. Apoi fură scoase din peşteră toate lăzile pentru a fi predate moştenitorilor milionarului.

Căpitanul ne făgădui să ne ducă la Vancouver, de unde aveam legătură spre San Francisco. Se bucură că eram gata să venim în ajutorul tinerei Evelyne Richardson, dar ne proveni şi el de primejdiile unei astfel de întreprinderi.

Cată dreptate avea ne fu dat să vedem când ajunserăm în capitala Californiei şi pornirăm la lucru. Aventurile de necrezut aproape întâmplate cu acest prilej ţi le voi povesti altă data, draga George» – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE.**

În numărul următor:

PRIN SUBTERANELE DIN SAN FRANCISCO.